

Abstrakt v českém jazyce

Cílem této diplomové práce je zodpovědět otázku, jak mohou mezinárodní organizace (OSN, Rada Evropy a OBSE) účinně regulovat konflikty mezi svými členskými státy, respektive jakými nástroji jsou za tímto účelem nadány.

Práce je rozdělena do tří základních částí, a to na teoretickou studii, část věnovanou jednotlivým mezinárodním organizacím a případovou studii. První část nabízí vymezení základních právních pojmů, tak jak budou dále v této studii používány s důrazem na výklad pojmu „donucení“. Navazující část se zabývá instrumenty donucení, které mají jednotlivé mezinárodní organizace k usměrnění konfliktů k dispozici. Ve třetí části jsou poznatky z prvních dvou částí konfrontovány s reálným případem snahy regulovat konflikt mezi Azerbajdžánem a Arménií v a okolo Náhorního Karabachu. Tato struktura práce by se dala také popsat jako postup od teoretického základu, přes aplikovanou teorii obsaženou v jednotlivých smlouvách, až po jejich praktickou realizaci v konkrétním případě.

Na základě provedené studie dochází autor k závěru, že jednostranné prostředky donucení, které mají organizace k dispozici, jsou často nevhodné (vyloučení z organizace), neúčinné (politické deklaráce) nebo komplikované a obtížně aplikovatelné (Valletský mechanismus OBSE), a proto v praxi nevyužívané. Mezinárodní organizace se tak musí při naplňování svých cílů a principů, spoléhat zejména na dobrou vůli svých členských států. Potenciální uplatnění sankcí OSN je v daném případě dále komplikováno silnými zájmy Ruska, tedy stálého člena Rady bezpečnosti, v regionu. Širší využití jednostranných hospodářských opatření i na úrovni regionálních organizací by mělo být do budoucna zváženo.

Mezinárodní organizace se tak pro vyřešení konfliktu snaží volit zejména kooperační mechanismy. Nabádají strany konfliktu k vedení jednání, pro které sami připravují vhodné podmínky a prosazují programy za účelem vytváření vzájemné důvěry.